

saa ubehagelig for disse Mænd, at Ubehageligheden langt vil opveie den Behagelighed, det vistnok til enkelte Sider kunde have at ordne dette Forhold; jeg haaber, at Ubehagelighederne ville blive saa overveiende, at man vil søge at blive forstaaet for at drive dem videre. Der fremkom en anden Udtalelse fra den høie Conseilspræsident, som gik ud paa, at dette efter hans Mening var en Sag, der laa Folkethinget temmelig fjern — jeg tror dog ikke, han sagde, at den laa helt udenfor Folkethingets Omraade — men jeg vil sige den ærede Conseilspræsident, at netop den Betragtning, han har gjort gjældende, og som antydede, hvad vi maa vente, netop vil medføre, at man her i Rigsdagen kommer til at træde ganske alvorligt op imod hele dette Rangvæsen. Derksom den Tanke, der ligger i Lovens af 26de Marts 1870 havde vist sig at være bleven hyldet af Ministeriet, antager jeg, at Sagen var gaaet sin jevne Gang. Vi havde da, som den ærede Forespørger saa rigtig sagde, efterhaanden set denne faldte Rangsyge mere og mere svinde hen; den faldte Rangsyge, der kan findes hos Folk, som ikke ere Embedsmænd, vilde tabe sig, naar disse Folk, der gjerne betragte Embedsmændene som højere Væsener end Andre, saae dem beholde deres Frihed, uagtet de ikke vare Raader. Borgerne vilde da ogsaa efterhaanden komme til at se, at de meget let kunde være velsete og ansete Folk til alle Sider, uden at have disse Titler; men naar man siden September Maaned, s. A. ser, at det er saa langt fra, at Ministeriet vil lade os i Ro og Mag se dette forældede Forhold — jeg havde nær brugt et andet Ord — synke ned, forvinde i sig selv i sit eget Intet, og naar man ikke vil have, at det nuværende Ministerium driver denne Sag videre, mener jeg virkelig, at Rigsdagen alvorlig maa tage sig af dette Spørgsmaal og se at sætte en Stopper for, at der ikke her skal udbrede sig til en ny Typhus eller Epidemi, som snart vilde oversvømme det hele Land. Vi høre nu, hvilken overordentlig Vægt der bliver lagt paa, at Departementschefer kunne faae deres Døtre ind paa Vallo eller Bemmetofte, og at det er Grunden til, at man, medens man har forstaaet dem fra at være

Statsraader og for at svare Rangstat, har givet dem en endnu højere Rang, hvorved man har staaet deres Døtre Forsørgelse. Dette er meget net; men hvorledes vil den høie Conseilspræsident tage Sagen, naar andre Folk, som staa efter Departementscheferne, komme og sige: Vi have ogsaa Døtre, og Vallo og Bemmetofte have saa mange Millioner; lad os ogsaa komme op i en anden Rangklasse thi vore Døtre kunne lige saa godt trænge til Forsørgelse paa den Maade som de Andre? Tilfældt kan man virkelig komme til at se, at Alle de der paa nogen Maade kunne stille sig selv paa det laveste Trin af Embedsstigen, ville forlange, at det høie Ministerium skal staa deres Døtre Forsørgelse. Net, der er en anden Vej at gaa, og uden at jeg for Dieblittet skal sige noget nærmere om Vallo og Bemmetoftes Forhold, da de jo forhandles i en Kommission, vil jeg dog udtale, hvilken ganske anden Vej der havde været at gaa for det høie Ministerium. Det har hidtil vist sig, at Kongens Regjering har anset sig for berettiget til at forandre Fundatserne for disse Stiftelser; det har vist sig, at det slet ikke har generet vore Justitsministre at indstille til Hs Maj, Kongen store, væsentlige Forandringer i de nævnte Fundatser, endog saa store, at man paa Grundlag af Fundatser, der sige, at der ikke maa være flere end saa og saa mange Frøtner, og at de skulle være af den og den Rang (S. ad. 16. Ahner!) — ja, 16 Ahner og 21 Frøtner, mere maatte der til evig Tid aldrig blive, men nu er der 2, a 300 —, har troet at kunne indstille, at ogsaa Embedsmænds Sønner skulle hjælpes frem — at de skulle gaa som Aldsmænds Døtre, uagtet de ere Embedsmænds Sønner. Med saa stor Frihed har man fortolket disse Fundatser. Vi have vel nu Gud ske Lov den høitærede Justitsministers Erklæring for, at der, inden Kommissionen bliver færdig, ikke vil blive foretaget flere Skridt i den Retning; men jeg tror, der vil være langt større Udfigt for den høie Conseilspræsident og hans høie Ministerium til at kunne faae Sagen ordnet paa den Maade, at der blev en mere almindelig Tilgang til Vallo og Bemmetofte, saaledes at Rancelliraader, Kammerraader og